

paa disse Ændringer i et Udvalg, navnlig da det jo, som den højtærede Minister nævnte, er vanskeligt at overskue den hele Sag ved en enkelt mundtlig Forhandling, særlig for Medlemmer, som ikke har speciel juridisk Uddannelse. Jeg skal, da jeg altsaa haaber og venter, at der vil blive nedsat et Udvalg til at overveje Sagen, ikke gaa nærmere ind paa de fleste af de Forandringer, der er foretaget i Folketinget.

Jeg skal indskrænke mig til at omtale et enkelt Punkt, som jeg mener har særlig principiel Betydning. Det drejer sig om det Spørgsmaal, hvilke Udarvinger der skal være berettigede til, naar intet Testament foreligger, at arve sammen med Arveladerens Ægtefælle. Det Spørgsmaal har vi jo behandlet, allerede den Gang disse arveretlige Regler var sat ind i Lovforslaget om Ægteskabets Retsvirkninger, og man samlede sig da her i Tinget om en Ordning, hvorefter man medtog dels Forældre, dels Søkende, men ikke flere. Imidlertid er det klart, at det her drejer sig om et Skøn, nemlig et Skøn over, hvilke Slægtninge den afdøde Arvelader fornuftigt og rimeligt kan antages at ville have medtaget, hvis han havde faaet Løjlighed til at oprette Testamente. Da dette Skøn kan fældes noget forskelligt, er man her i Tinget tidligere gaaet med til at udstrække Kredsen noget videre. Den højtærede Minister foreslog jo ved Fremsættelsen af det paagældende Lovforslag, at man foruden Forældre og Søkende skulde medtage Søkendes Afkom, og det gik man i Landstinget med til. Paa den anden Side kan jeg af ganske tilsvarende Grunde for mit Vedkommende ogsaa være med til at trække Grænsen noget snævrere. Jeg kunde altsaa tænke mig at begrænse Kredsen til Forældre alene, saaledes som det nu foreslaas, men jeg vil straks tilføje, at Forældre vil jeg nødigt opgive.

Naar man imidlertid saaledes indskrænker Kredsen af arveberettigede Slægtninge til Forældre, forekommer det mig urimeligt at opretholde en Hensiddens i uskiftet Bo alene med disse Forældre. I sig selv er der vel efter hele den Maade, hvorpaa Hensiddens i uskiftet Bo er opstaaet, noget unaturligt i, at det er en Person af en yngre Generation, der sidder i uskiftet Bo med Personer af en ældre Generation; den Maade, hvorpaa Hensiddens i uskiftet Bo har udviklet sig i vor Ret, er jo dog den, at det er den ældre Generation, der sidder i uskiftet Bo med den yngre. Man kan dog dertil sige, at dette er en teoretisk Betænkelighed, og hvis den praktiske Ordning er god og til-

fredsstillende, maatte man kunne komme over den. Men jeg mener rigtignok ogsaa, at der her er praktiske Vanskeligheder. Det er ogsaa i praktisk Henseende en vanskelig Ordning, at en Person af den yngre Generation saaledes skal kunne sidde i uskiftet Bo med Personer af den ældre, i alt Fald saaledes som Forholdet er ordnet i Lovforslaget. Her er det nemlig saa, at hvis den Ægtefælle, der hendsidder i uskiftet Bo, overlever Forældrene og ikke har giftet sig, vil den være i Stand til helt at tilintetgøre Forældrenes Arveret. At Forældrene ikke kan faa noget selv, følger af sig selv, thi de er døde, men heller ikke deres Successorer kan faa noget. Den længstlevende Ægtefælle vil for saa vidt kunne slippe for overhovedet at udbetale noget. Det forekommer mig, at det er en urimelig Ordning, navnlig da Forældrene — eller her altsaa Svigerforældrene — som henhørende til den ældre Generation i Almindelighed vil være døde længe før den efterlevende Ægtefælle. Den Ret, der tiltænkes Forældrene, vil da i de normale Tilfælde kun blive en Skueret, og paa den anden Side vil der for den længstlevende Ægtefælle komme et nyt og efter min Mening uberettiget Moment ind, naar Ægtefællen skal overveje, om den vil skifte eller forblive hendsiddende i uskiftet Bo med Forældrene. Under almindelige Forhold er det saaledes, at hvis man vil hendsidde i uskiftet Bo, overvejer man, om man vil skifte straks eller vil udsætte Skiftet til senere og saa i økonomisk Henseende staa Last og Brast med dem, man sidder i uskiftet Bo med; Delingen kommer dog en Gang. Men her vil det være overordentlig nærliggende, at der slet ingen Deling kommer, at der intet bliver at udbetale til Forældrene, og dette vil den efterlevende Ægtefælle naturligvis tage i Betragtning, naar den overvejer, om den skal hendsidde i uskiftet Bo eller ikke. Jeg synes, det er et nyt og uberettiget Moment, der drages ind, og den Ordning, der her er truffet, tiltaler mig derfor ikke. Jeg vil da mene, at der særlig kunde være Grund til at se paa dette Forhold i det Udvalg, som forhaabentlig vil blive nedsat.

Imidlertid maa man ikke opfatte, hvad jeg her har sagt, som om jeg vilde lægge Sten i Vejen for Lovforslaget, Jeg billiger Lovforslagets Hovedtanke, og jeg har jo i Fjor været med til at indstille Lovforslaget til Vedtagelse, blot i en noget anden Skikkelse, nemlig som det kom fra Kommissionen. Jeg kan nu, som jeg allerede antydede, meget vel tænke mig at gøre Indrømmelser,